

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 25ης Ιουνίου 2002 *

Στην υπόθεση T-34/02 R,

B, κάτοικος Βερσαλλιών (Γαλλία), και 255 άλλοι αιτούντες, εκπροσωπούμενοι από τον P. Kirch, δικηγόρο, επικουρούμενο, κατά την ακρόαση, από τον N. Chahid-Nourai, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αιτούντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως 2001/882/EK της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 2001, για την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Γαλλία με τη μορφή αναπτυξιακής ενίσχυσης στο επιβατηγό Le Levant που ναυπηγήθηκε στο Alstom Leroux Naval και προοριζόταν να χρησιμοποιηθεί στο Saint-Pierre-et-Miquelon (ΕΕ L 327, σ. 37),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ:

«Ενισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχείρισεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα Συνθήκη ορίζει άλλως.»

- 2 Το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο ε', ΕΚ προβλέπει ότι δύνανται να θεωρηθούν ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά «άλλες κατηγορίες ενισχύσεων που καθορίζονται από το Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής».
- 3 Με βάση ακριβώς τη διάταξη αυτή, παλαιό άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΚ, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 21 Δεκεμβρίου 1990, την οδηγία 90/684/ΕΟΚ σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες (ΕΕ L 380, σ. 27· στο εξής: έβδομη οδηγία).

Η έβδομη οδηγία

- 4 Το άρθρο 1, στοιχείο δ', της έβδομης οδηγίας ορίζει τις ενισχύσεις ως:

«[...] οι κρατικές ενισχύσεις, κατά την έννοια των άρθρων 92 [νυν άρθρου 87 ΕΚ] και 93 [νυν άρθρου 88 ΕΚ] της Συνθήκης [ΕΚ], στις οποίες συμπεριλαμβάνονται όχι μόνον οι ενισχύσεις που χορηγούνται από το ίδιο το κράτος, αλλά και εκείνες που χορηγούνται από περιφερειακές ή τοπικές αρχές, καθώς και οποιαδήποτε στοιχεία ενισχύσεων που τυχόν περιλαμβάνονται στα χρηματοδοτικά μέτρα που λαμβάνουν τα κράτη μέλη για τις επιχειρήσεις ναυπήγησης και επισκευής πλοίων τις οποίες ελέγχουν άμεσα ή έμμεσα, και που δεν θεωρούνται ως παροχή επισφαλών κεφαλαίων σε μια εταιρία, σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική σε μια οικονομία αγοράς.

Οι ενισχύσεις αυτές είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι δεν αντιβαίνουν προς την κοινή αγορά, εφόσον πληρούν τα κριτήρια παρέκκλισης που θεσπίζονται με την παρούσα οδηγία.»

5 Στο κεφάλαιο II της οδηγίας αυτής, σχετικά με τις «Ενισχύσεις λειτουργίας», το άρθρο 4, παράγραφος 1, προβλέπει ότι «οι ενισχύσεις στην παραγωγή προς υποστήριξη της ναυπήγησης και της μετατροπής πλοίων είναι δυνατόν να θεωρείται ότι δεν αντιβαίνουν προς την κοινή αγορά, εφόσον το συνολικό ποσό της ενίσχυσης που χορηγείται για μια σύμβαση δεν υπερβαίνει, σε ισοδύναμο επιδότησης, ένα κοινό ανώτατο όριο [...]».

6 Το άρθρο 4, παράγραφος 7, της έβδομης οδηγίας έχει ως εξής:

«Οι ενισχύσεις για τη ναυπήγηση και τη μετατροπή πλοίων οι οποίες χορηγούνται υπό μορφή αναπτυξιακής βοήθειας σε αναπτυσσόμενες χώρες δεν υπάγονται στο ανώτατο όριο. Οι ενισχύσεις αυτές μπορούν να θεωρούνται ότι δεν αντιβαίνουν προς την κοινή αγορά εφόσον είναι σύμφωνες με τις διατάξεις που έχουν θεσπιστεί για το σκοπό αυτό από την ομάδα εργασίας αριθ. 6 του ΟΟΣΑ στη συμφωνία της σχετικά με την ερμηνεία των άρθρων 6, 7 και 8 της διευθέτησης που αναφέρει η παράγραφος 6 [διευθέτηση σχετικά με πιστώσεις για την εξαγωγή πλοίων] ή με οποιαδήποτε προσθήκη ή μεταγενέστερο διορθωτικό της εν λόγω συμφωνίας.

Κάθε τέτοιο μεμονωμένο σχέδιο ενίσχυσης πρέπει να κοινοποιείται εκ των προτέρων στην Επιτροπή, η οποία ελέγχει εάν συνηγορούν λόγοι “ανάπτυξης” για την προτεινόμενη ενίσχυση και βεβαιώνεται ότι η ενίσχυση αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας που αναφέρει το πρώτο εδάφιο.»

- 7 Στο έγγραφο της 3ης Ιανουαρίου 1989, που η Επιτροπή απηύθυνε στα κράτη μέλη [SG(89) D/311], αναφέρεται ότι τα κράτη μέλη που χορηγούν ενισχύσεις για την ναυπήγηση και τη μεταποίηση πλοίων, οι οποίες παρέχονται ως ενισχύσεις για την ανάπτυξη σε αναπτυσσόμενη χώρα, πρέπει να είναι σύμφωνες προς τις διατάξεις της Συμφωνίας ΟΟΣΑ, συγκεκριμένα:

- «1) απαγορεύεται η χορήγηση της ενισχύσεως για τη ναυπήγηση πλοίων προοριζομένων να ασκούν δραστηριότητες υπό σημαία ευκαιρίας·
- 2) εάν μια ενίσχυση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κρατική για την ανάπτυξη στο πλαίσιο το ΟΟΣΑ, ο παρέχων την ενίσχυση οφείλει να βεβαιώσει ότι αυτή χορηγείται δυνάμει διακυβερνητικής συμφωνίας·
- 3) ο παρέχων ενίσχυση οφείλει να παράσχει τις κατάλληλες διαβεβαιώσεις ότι ο πραγματικός κύριος κατοικεί στην παρέχουσα την ενίσχυση χώρα και ότι η αποδέκτρια της ενισχύσεως επιχείρηση δεν είναι μη δραστηριοποιημένη θυγατρική αλλοδαπής εταιρίας·
- 4) ο αποδέκτης της ενισχύσεως αναλαμβάνει τη δέσμευση να μη πωλήσει το πλοίο χωρίς άδεια της δημόσιας αρχής.»

Ο κανονισμός 659/1999

- 8 Ο κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), τέθηκε σε ισχύ στις 16 Απριλίου 1999.

9 Το άρθρο 4, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως σχετικά με φερόμενη ενίσχυση της οποίας το συμβατό με την κοινή αγορά δημιουργεί αμφιβολίες ύστερα από μια προκαταρκτική εξέταση. Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή καλεί το οικείο κράτος μέλος και τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός συγκεκριμένης προθεσμίας.

10 Το άρθρο 14 του κανονισμού 659/1999, που αφορά την ανάκτηση της ενισχύσεως, προβλέπει:

«1. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενίσχυσης από τον δικαιούχο (εφεξής αποκαλούμενη “απόφαση ανάκτησης”). Η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενίσχυσης εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου.

[...]

3. Με την επιφύλαξη απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατ' εφαρμογή του άρθρου 242 της Συνθήκης, η ανάκτηση πραγματοποιείται αμελλητί και σύμφωνα με τις διαδικασίες της εθνικής νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, εφόσον αυτές επιτρέπουν την άμεση και πραγματική εκτέλεση της απόφασης της Επιτροπής. Για τον σκοπό αυτό και σε περίπτωση κινήσεως διαδικασίας ενώπιον εθνικών δικαστηρίων, τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα που διαθέτουν στα αντίστοιχα νομικά τους συστήματα, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινών μέτρων, με την επιφύλαξη της κοινοτικής νομοθεσίας.»

Η επίδικη απόφαση

- 11 Περὶ τα τέλη του 1998, η Επιτροπή πληροφορήθηκε ἀπὸ τον Τύπο ὅτι η ναυπήγηση στη Γαλλία του υπερωκεανίου *Le Levant*, ἀπὸ το Alstom Leroux Naval ἐναντι συμφωνηθέντος τιμήματος 228,55 εκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων (FRF), εἶχε χρηματοδοτηθεῖ μέσω φορολογικῶν ελαφρύνσεων παρασχεθεῖσάν στους επενδυτές που εἶχαν χρηματοδοτήσει τη ναυπήγηση του πλοίου.
- 12 Με ἔγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή πληροφόρησε τις γαλλικὲς ἀρχές σχετικά με την ἀπόφασή της να κινήσει την προβλεπόμενη στο ἀρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ διαδικασία. Η ἀπόφαση αὐτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* στις 5 Φεβρουαρίου 2000 (ΕΕ C 33, σ. 6· στο εξής: ἀπόφαση περὶ κινήσεως της διαδικασίας). Στην ἀπόφαση ἐκείνη η Επιτροπή ἀνέφερε ὅτι διατηροῦσε ἀμφιβολίες ὡς προς την συνδρομὴ των προϋποθέσεων που προβλέπονταν στο ἀρθρο 4, παράγραφος 7, της ἑβδομης οδηγίας. Εξάλλου, το ἐν λόγω κοινοτικὸ ὄργανο κάλεσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ἐντὸς προθεσμίας ἐνός μηνός υπολογιζομένου ἀπὸ την ἡμερομηνία δημοσιεύσεως.
- 13 Με ἔγγραφο της 13ης Ιουλίου 2001, η EURL *Le Levant* 114, μία ἀπὸ τις μονοπρόσωπες επιχειρήσεις περιορισμένης ευθύνης (*entreprises unipersonnelles à responsabilité limitée*, EURL) που ἐμπλέκονταν στη σχετικὴ με τη χρηματοδότηση του πλοίου ἐπιχείρηση (βλ. κατωτέρω σκέψεις 23 ἕως 29) ζήτησε ἀπὸ την Επιτροπή διευκρινίσεις σχετικά με τη θέση της ὡσον ἀφορὰ την ἐπισήμανση των ονομάτων των δικαιούχων της ὑπὸ ἐξέταση ἐνισχύσεως. Η ἐν λόγω ἐπιχείρηση ζήτησε ἀπὸ την Επιτροπή, μετὰξὺ ἄλλων, να ἐπιβεβαιώσει ὅτι αὐτὴ δεν ἀποτελοῦσε ἐνδιαφερόμενο μέρος. Ἐλλείψει ἀπαντήσεως της Επιτροπῆς, η EURL *Le Levant* 114 ἐπανελάβε το αἴτημά της με ἔγγραφο της 19ης Ιουλίου 2001. Στην ἀπάντησή της της 24ης Ιουλίου 2001, η Επιτροπή διαπίστωσε ὅτι εἶχε ἀπὸ καιροῦ ἐκπνεύσει η προθεσμία για την υποβολὴ παρατηρήσεων ἐκ μέρους των ενδιαφερομένων μερῶν.

14 Στις 25 Ιουλίου 2001 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2001/882/ΕΚ, για την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία με τη μορφή αναπτυξιακής ενίσχυσης στο επιβατηγό Le Levant που ναυπηγήθηκε στο Alstom Leroux Naval και προοριζόταν να χρησιμοποιηθεί στο Saint-Pierre-et-Miquelon (ΕΕ L 327, σ. 37· στο εξής: επίδικη απόφαση).

15 Στην αιτιολογική σκέψη 5 της επίδικης αποφάσεως η ενίσχυση περιγράφεται ως εξής:

«Η ενίσχυση χορηγήθηκε το 1996 με την απόκτηση του επιβατηγού Le Levant από μια ομάδα ιδιωτών επενδυτών που είχαν δημιουργήσει μια συνιδιοκτησία πλοίων, με πρωτοβουλία της [επαγγελματικό απόρρητο]. Στη συνέχεια, το πλοίο νοίκιασε η [Compagnie des Iles du Levant (στο εξής: CIL)]. Πρόκειται για μια θυγατρική της γαλλικής εταιρείας Compagnie des Iles du Ponant, εγγεγραμμένης στο Wallis και Futuna. Οι επενδυτές είχαν το δικαίωμα να εκπέσουν τις επενδυτικές δαπάνες τους από το φορολογητέο εισόδημα. Αυτές οι φορολογικές απαλλαγές επέτρεψαν στη CIL να μισθώσει το σκάφος σε πολύ χαμηλή τιμή. Οι επενδυτές έχουν το δικαίωμα και την υποχρέωση να ξαναπουλήσουν τα μερίδιά τους στην [επαγγελματικό απόρρητο] μετά το χρονικό διάστημα των πέντε ετών, δηλαδή στις αρχές του 2004. Η CIL έχει, επίσης, το δικαίωμα και την υποχρέωση να αγοράσει τα μερίδια αυτά από την [επαγγελματικό απόρρητο] σε τιμή που θα επιτρέπει την μετατροπή της αξίας της ενίσχυσης. Η ενίσχυση υπόκειται στην υποχρέωση της CIL να εκμεταλλεύεται το σκάφος για ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα πέντε ετών, κυρίως προς και από το Saint-Pierre-et-Miquelon, για 160 ημέρες ετησίως.»

16 Από την αιτιολογική σκέψη 6 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η ενίσχυση χορηγήθηκε κατ'εφαρμογήν ενός φορολογικού συστήματος — του νόμου Pons — που επιτρέπει φορολογικές ελαφρύνσεις για επενδύσεις στα υπερπόντια γαλλικά διαμερίσματα και εδάφη, σύστημα που η Επιτροπή ενέκρινε το 1992.

17 Εν προκειμένω, η ενίσχυση «που χορηγήθηκε για το εν λόγω πλοίο» εξετάζεται υπό το φως των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 7, της έβδομης οδηγίας, «δεδο-

μένου ότι πρόκειται για μια ενίσχυση που συνδέεται με τις ναυπηγικές εργασίες και χορηγήθηκε ως αναπτυξιακή βοήθεια το 1996 στο πλαίσιο ενός εγκεκριμένου καθεστώτος ενισχύσεων (του νόμου Pops) το 1992» (αιτιολογική σκέψη 16 της επίδικης αποφάσεως).

- 18 Η Επιτροπή εκτιμά ότι το σχέδιο πληροί τα κριτήρια για τη χορήγηση ενισχύσεως για την ανάπτυξη, όπως έχουν καθοριστεί από τον ΟΟΣΑ και ερμηνευθεί από την Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 7). Ωστόσο, το εν λόγω κοινοτικό όργανο θεωρεί ότι το κριτήριο της αναπτύξεως, ως προς το οποίο σ' αυτήν εμπίπτει η μέριμνα της τηρήσεώς του (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-400/92, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4701), δεν πληρούται εν προκειμένω (αιτιολογικές σκέψεις 22 έως 33 της επίδικης αποφάσεως).
- 19 Η Επιτροπή, διαπιστώνοντας ότι η εν λόγω ενίσχυση, που παρανόμως έχει αρχίσει να χορηγείται, δεν είναι σύμφωνη προς την έβδομη οδηγία, την κηρύσσει ασύμβατη με την κοινή αγορά. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η ενίσχυση «πρέπει να ανακτηθεί με τόκο» (αιτιολογική σκέψη 34 της επίδικης αποφάσεως).
- 20 Στην αιτιολογική σκέψη 35 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι «οι άμεσοι αποδέκτες της ποσοτικά προσδιορίσιμης ενίσχυσης» είναι οι επενδυτές «που έλαβαν τη φορολογική απαλλαγή». Το εν λόγω κοινοτικό όργανο συνεχίζει την ανάλυση στην αιτιολογική σκέψη 36, υπογραμμίζοντας ότι, όταν το πλοίο πωληθεί στην CIL, δηλαδή το 2004, σε συμφέρουσα τιμή, αυτή θα αποτελεί «τον βασικό τελικό αποδέκτη της ενίσχυσης». Όσον αφορά το ναυπηγείο, η Επιτροπή εκτιμά ότι «μπορεί να θεωρηθεί ότι το ναυπηγείο επωφελήθηκε εμμέσως της ενίσχυσης, εφόσον αυτή του επέτρεψε να δεχθεί παραγγελία που ίσως δεν θα του είχε χορηγηθεί διαφορετικά» (αιτιολογική σκέψη 37 της επίδικης αποφάσεως).
- 21 Στην αιτιολογική σκέψη 39 υπογραμμίζεται ότι οι επενδυτές είναι αυτοί οι οποίοι «εφόσον είναι άμεσοι αποδέκτες και τωρινοί κάτοχοι του σκάφους [...] οφείλουν να επιστρέψουν την ενίσχυση» καθώς και εκείνοι οι οποίοι «έλαβαν τη φορολογική απαλλαγή και που εξακολουθούν να τη λαμβάνουν ως ιδιοκτήτες σκάφους που

αγοράστηκε με ευνοϊκές προϋποθέσεις». Η Επιτροπή επισημαίνει, στην αιτιολογική σκέψη 40, ότι, «εάν το σκάφος έχει πωληθεί στη CIL σε τιμή χαμηλότερη από αυτήν της αγοράς και η ενίσχυση είχε συνεπώς μετακλίσει σε αυτή την επιχείρηση, τότε η CIL θα ήταν υποχρεωμένη να την επιστρέψει» αλλά ότι, «δεδομένου ότι η μεταφορά δεν θα πραγματοποιηθεί πριν από τα μέσα του 2003, ο φορέας εκμετάλλευσης CIL δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί υπεύθυνη για την επιστροφή της ενίσχυσης στο στάδιο αυτό».

- 22 Το διατακτικού χαρακτήρα μέρος της απόφασης έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Η κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από την Γαλλία με τη μορφή φορολογικών ελαφρύνσεων και ως αναπτυξιακή ενίσχυση στο επιβατηγό “Le Levant”, που ναυπηγήθηκε στο Alstom Leroux Naval και προοριζόταν να χρησιμοποιηθεί στο γαλλικό έδαφος του Saint-Pierre et Miquelon, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως γνήσια αναπτυξιακή ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 7 της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ, σχετικά με ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες και είναι λοιπόν ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.

Άρθρο 2

1. Η Γαλλία λαμβάνει όλα τα απαραίτητα μέτρα για την διακοπή και την ανάκτηση από τους επενδυτές, οι οποίοι αποτελούν τους άμεσους αποδέκτες της ενίσχυσης και τους τωρινούς ιδιοκτήτες του επιβατηγού, της ενίσχυσης που αναφέρθηκε στο άρθρο 1 και χορηγήθηκε παράνομα στον δικαιούχο.

2. Η ενίσχυση πρέπει να ανακτηθεί αμελλητί και σύμφωνα με τις διατάξεις του εθνικού δικαίου, στο βαθμό που οι εν λόγω διατάξεις δεν εμποδίζουν την άμεση και αποτελεσματική εκτέλεση της παρούσας απόφασης [...].

Άρθρο 3

Η Γαλλία ενημερώνει την Επιτροπή, εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, για τα μέτρα που έλαβε για την εφαρμογή της.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Γαλλική Δημοκρατία.»

Λεπτομέρειες σχετικά με την πράξη χρηματοδοτήσεως

- 23 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η επίμαχη πράξη συνίσταται στη διασφάλιση της χρηματοδοτήσεως του πλοίου Le Levant από επενδυτές, φυσικά πρόσωπα, μέσω των EURL, που έχουν συσταθεί αποκλειστικώς για τον σκοπό αυτό και συνενωθεί στο πλαίσιο συγκυριότητας πλοίου. Το συμφέρον των επενδυτών να συμμετάσχουν στην πράξη αυτή συνίσταται στη δυνατότητα που τους παρέχεται να εκπέσουν από το φορολογητέο εισόδημά τους την τιμή κόστους της πραγματοποιηθείσας επενδύσεως και τα βάρη που συνδέονται με την πραγματοποίηση αυτή για την πραγματοποίηση αυτή (οι σχετικοί τόκοι) και τη συνέχισή της (αποσβέσεις) καθώς και, ενδεχομένως, τα ελλείμματα που προκύπτουν από την εκμετάλλευσή της.

- 24 Τον Δεκέμβριο του 1996 μια Τράπεζα συνέστησε τη συγκυριότητα του πλοίου Le Levant, διηρημένη σε 740 μερίδια — τα μερίδια συμπλοιοκτησίας. Η συγκυριότητα του πλοίου ανήκε αρχικώς στη CIL, κάτοχο 2 μεριδίων συμπλοιοκτησίας, και στην Τράπεζα, κάτοχο 738 τέτοιων μεριδίων. Η CIL είναι διαχειρίστρια της συγκυριότητας και, υπό την ιδιότητα αυτή, επ' αόριστον και αλληλεγγύως υπεύθυνη για την εταιρία χρέη.
- 25 Στο πλαίσιο σχετικής, εκ μέρους της Τράπεζας, δημόσιας προσκλήσεως προς το επενδυτικό κοινό για αγορά μετοχών, οι επενδυτές, φυσικά πρόσωπα, απέκτησαν τα μερίδια συμπλοιοκτησίας που κατείχε αρχικώς η Τράπεζα αυτή μέσω EURL που είχαν προς τούτο συσταθεί. Όπως προκύπτει από τα καταστατικά τους, αντικείμενο των EURL είναι η απόκτηση μεριδίων συμπλοιοκτησίας, η σύναψη ενυπόθηκου δανείου για τη χρηματοδότηση ενός μέρους του κόστους αποκτήσεως του πλοίου, η απευθείας εκμετάλλευση του υπό συγκυριότητα σκάφους και η μεταπώληση των εν λόγω μεριδίων συγκυριότητα σε εκτέλεση, ειδικότερα, της αμετάκλητης υποσχέσεως πωλήσεως που έχει δοθεί από την Τράπεζα ή οποιαδήποτε εταιρία που θα υποκαταστήσει την τελευταία. Έτσι, 738 συνολικώς μερίδια συμπλοιοκτησίας πωλήθησαν σε 281 EURL, έκαστη των οποίων όφειλε να αποκτήσει τουλάχιστον δύο τέτοιου είδους μερίδια.
- 26 Κατά το έτος αποκτήσεως των μεριδίων συμπλοιοκτησίας, οι EURL είχαν ανάγκη χρηματοδοτήσεως, λόγω, πρώτον, του τιμήματος αποκτήσεως των εν λόγω μεριδίων — το τίμημα για την απόκτηση δύο μεριδίων συμπλοιοκτησίας, που αντιστοιχεί στην ελαχίστη επένδυση, ανήλθε στα 636 216 FRF — και, δεύτερον, από την ανάληψη της επιβαρύνσεως για διάφορα έξοδα. Αυτές οι ανάγκες χρηματοδοτήσεως καλύφθηκαν από το αρχικό κεφάλαιο, που αντιστοιχούσε στην αρχική εισφορά 50 000 FRF του επενδυτή για δύο μερίδια, το αναλογούν μερίδιο συμμετοχής της καταθέσεως εγγυήσεως της CIL που είχε συσταθεί σε κάθε EURL προς διασφάλιση της χρηστής διοίκησής της, και ένα μεσοπρόθεσμο δάνειο, που χορηγήθηκε από την Τράπεζα, με σταθερό επιτόκιο 8 %, καλύπτον το υπόλοιπο των αναγκών χρηματοδοτήσεως.
- 27 Κατά τη διάρκεια της φάσεως εκμεταλλεύσεως, οι ταμιακές ανάγκες των EURL — που συνίστανται από: το τυχόν αποτέλεσμα ελλειμματικής εκμεταλλεύσεως (αλλά μόνο μέχρι συγκεκριμένου ορίου, οι σχετικές με το τραπεζικό δάνειο χρηματικές ανάγκες, οι ετήσιες δόσεις εξοφλήσεως του δανείου, και τα διαχειριστικά βάρη — καλύπτονται από ετήσιες αυξήσεις κεφαλαίου πραγματοποιο-

ούμενες από τους εταίρους των EURL και χρηματοδοτούμενες από τις εξοικονομήσεις που πραγματοποιούν. Πράγματι, κάθε επενδυτής χρησιμοποιεί την εξοικονόμηση φόρου που προκύπτει από το προηγούμενο έτος για τη χρηματοδότηση της αυξήσεως κεφαλαίου της δικής του EURL.

- 28 Επί επτά έτη η CIL οφείλει να διασφαλίζει, για λογαριασμό της ναυτιλιακής συγκυριότητας, την εκμετάλλευση, συντήρηση, καθώς και την τεχνική και εμπορική διαχείριση του πλοίου. Εξάλλου, η CIL έχει δεσμευθεί έναντι των επενδυτών να διασφαλίζει ένα ελάχιστο ακαθάριστο αποτέλεσμα εκμεταλλεύσεως και να αναπληρώνει τις τυχόν απώλειες που θα προέκυπταν από ζημίες μεγαλύτερες των υπολογισθεισών. Η CIL εισπράττει το σχετικό χρηματικό αντίτιμο.
- 29 Η Τράπεζα έχει δεσμευθεί έναντι των επενδυτών να αποκτήσει, πριν από τις 15 Δεκεμβρίου 2003, τα μερίδια των EURL. Εξάλλου, κάθε EURL έχει αναλάβει τη δέσμευση να παραχωρήσει, πριν από τις 29 Φεβρουαρίου 2004, τα μερίδιά της συμπλοιοκτησίας. Παραλλήλως, η CIL έχει δεσμευθεί να εξαγοράσει, πριν από τις 31 Ιανουαρίου 2004, το σύνολο των μεριδίων συμπλοιοκτησίας από την Τράπεζα, ενώ η τελευταία έχει αναλάβει τη δέσμευση να της τα παραχωρήσει πριν από τις 29 Φεβρουαρίου 2004.

Διαδικασία

- 30 Στις 8 Οκτωβρίου 2001 η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως, χωρίς όμως να καταθέσει σχετική αίτηση αναστολής εκτελέσεως αυτής. Η υπόθεση, που πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό C-394/01, εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Με την προσφυγή της αυτή, η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει ένα και μόνο λόγο ακυρώσεως σχετικό με την εκτίμηση του συστατικού στοιχείου «ανάπτυξη» της εν λόγω ενισχύσεως.
- 31 Στις 20 Φεβρουαρίου 2002, η EURL Le Levant 001 και 274 άλλες EURL, καθώς και ο B και 255 άλλα φυσικά πρόσωπα άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως. Η υπόθεση εκείνη πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-34/02.

32 Με διάταξη του Προέδρου του πέμπτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2002, η εκδίκαση της υποθέσεως T-34/02 ανεστάλη μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου που θα έθετε τέρμα στη διαφορά όσον αφορά με την υπόθεση C-394/01.

33 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν στις 23 Απριλίου 2002, ο Β και 255 άλλα φυσικά πρόσωπα (στο εξής: Β κ.λπ. ή αιτούντες) υπέβαλαν αίτηση με την οποία ζήτησαν:

— την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως έως ότου το Πρωτοδικείο εξετάσει την αίτηση αναστολής και αποφανθεί επ' αυτής,

— την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως έως ότου εκδοθεί η απόφαση επί της ουσίας όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως.

34 Με έγγραφο που επισυνάφθηκε στην αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ο εκπρόσωπος των αιτούντων διατύπωσε αίτημα τηρήσεως της ανωνυμίας και μη δημοσιοποιήσεως ορισμένων στοιχείων.

35 Ενόψει της αιτήσεως που υποβλήθηκε από τους αιτούντες ως συντηρητικό μέτρο δυνάμει του άρθρου 105, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, με σκοπό την αναστολή εκτελέσεως πριν από την έκδοση της θέτουσας τέρμα στη σχετική με τα ασφαλιστικά μέτρα δίκη αποφάσεως, ζητήθηκε από την Επιτροπή να καταθέσει τις σχετικές επί της αιτήσεως αυτής παρατηρήσεις της και να

δηλώσει αν, όπως προβλέπεται από το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως, οι γαλλικές αρχές είχαν ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά με τα μέτρα που είχαν λάβει προκειμένου να συμμορφωθούν προς την επίδικη απόφαση και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, να ανακοινώσουν τα εν λόγω μέτρα. Η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 7 Μαΐου 2002.

- 36 Την ίδια ημέρα, οι αιτούντες κατέθεσαν συμπληρωματικές παρατηρήσεις.
- 37 Προκειμένου περί της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως έως ότου εκδοθεί η απόφαση επί της ουσίας όσον αφορά την προσφυγή ακυρώσεως, η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 22 Μαΐου 2002, αφού ζήτησε και επέτυχε παρέκταση της αρχικώς καθορισθείσας προθεσμίας. Στο πλαίσιο των παρατηρήσεών της, η Επιτροπή έλαβε θέση επί της αιτήσεως τηρήσεως της ανωνυμίας και μη δημοσιοποιήσεως ορισμένων στοιχείων.
- 38 Οι διάδικοι διασαφήνισαν προφορικώς τις θέσεις τους κατά τη συνεδρίαση της 13ης Ιουνίου 2002. Κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως αυτής, έγινε δεκτό το σχετικό με την τήρηση της ανωνυμίας αίτημα των αιτούντων στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων.

Σκεπτικό

- 39 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο δύναται, εφόσον εκτιμά ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως.

- 40 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να διευκρινίζονται τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και οι πραγματικοί και νομικοί ισχυρισμοί που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, πράγμα που σημαίνει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται εφόσον μία απ' αυτές απουσιάζει [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30· διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 25, και της 4ης Απριλίου 2002, T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2153, σκέψη 50).

Επιχειρήματα των διαδίδων

Όσον αφορά το *fumus boni juris*

- 41 Προεισαγωγικώς, οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι είναι αντιφατικό αφενός να διαπιστώνεται ότι η ενίσχυση που έχει κηρυχθεί ασύμβατη με την κοινή αγορά αποτελεί ενίσχυση στις ναυπηγικές εργασίες και, αφετέρου, να προσδιορίζονται ως οι πραγματικοί αποδέκτες της προβαλλομένης ενισχύσεως, υποχρεούμενοι, για τον λόγο αυτό, να την επιστρέψουν, ιδιώτες επενδυτές (αιτιολογική σκέψη 5 της επίδικης αποφάσεως), που αποτέλεσαν το διαυλο του προβαλλόμενου ως διαπιστωθέντος οικονομικού πλεονεκτήματος. Επανειλημμένα οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι ενήργησαν ως ιδιώτες επενδυτές και ότι δεν αποτελούν επιχειρήσεις κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1991, C-41/90, Höfner και Elser (Συλλογή 1991, σ. I-1979, σκέψη 21).
- 42 Από τους ένδεκα λόγους ακυρώσεως που έχουν προβάλει στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας προσφυγής προς στήριξη του αιτήματός τους ότι η επίδικη απόφαση είναι παράνομη, οι αιτούντες επικαλούνται τους εξής εννέα λόγους.

- 43 Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ, 5 ΕΚ, 87 ΕΚ και 211 ΕΚ καθώς και από την προσβολή διαφόρων θεμελιωδών δικαιωμάτων. Η Επιτροπή υπερέβη τις εξουσίες της εκδίδοντας μια απόφαση με την οποία υποχρεώνει ένα κράτος μέλος να ανακτήσει από απλούς ιδιώτες, και όχι από «επιχειρήσεις», το ποσό της προβαλλόμενης κρατικής ενισχύσεως, χωρίς, ωστόσο, να αποκαθιστά έναν ανόθευτο ανταγωνισμό.
- 44 Με τον δεύτερο λόγο, προβάλλεται παραβίαση ορισμένων θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου συνδεομένων με τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα ακροάσεως, στο πλαίσιο του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, και, κατά συνέπεια, του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, καθώς και των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6 της Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών. Πράγματι, η Επιτροπή δεν επέτρεψε στους τρίτους ενδιαφερομένους να προβάλουν επωφελώς τις παρατηρήσεις τους πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως.
- 45 Ο τρίτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, στο μέτρο που απλοί ιδιώτες χαρακτηρίζονται στην επίδικη απόφαση ως οι «αποδέκτες» της προβαλλομένης ενισχύσεως και υποχρεούνται να την επιστρέψουν. Όμως, αυτή η διάταξη της Συνθήκης ΕΚ αφορά μόνο «επιχειρήσεις» κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου περί ανταγωνισμού, δηλαδή οικονομικούς παράγοντες που παρεμβαίνουν σε μια αγορά.
- 46 Με τον τέταρτο λόγο, οι αιτούντες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 7, της έβδομης οδηγίας, στο μέτρο που η διάταξη αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μόνο στα ναυπηγεία ή στους εκμεταλλευόμενους πλοία και κατ' ουσίαν τρόπο στους ιδιώτες επενδυτές που έχουν προβεί σε τοποθέτηση των χρημάτων τους.
- 47 Ο πέμπτος λόγος αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στο μέτρο που η Επιτροπή άφησε τους ιδιώτες επενδυτές να πιστέψουν δικαιολογημένα ότι η επίδικη απόφαση δεν τους αφορούσε.

- 48 Ο έκτος λόγος συνίσταται στον ισχυρισμό ότι έχει παραγνωριστεί η αρχή της ασφάλειας του δικαίου, εφόσον η Επιτροπή δεν παρέσχε με την επίδικη απόφαση στοιχεία που να επιτρέπουν να υπολογιστεί και, ως εκ τούτου, να καταστεί γνωστό το ακριβές ποσό της ενισχύσεως που πρέπει να ανακτηθεί από τους ιδιώτες επενδυτές.
- 49 Ο έβδομος λόγος έχει σχέση με την παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999, δεδομένου ότι η ανάκτηση της προβαλλομένης ενισχύσεως έρχεται σε αντίθεση με τις προμνημονευθείσες γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου.
- 50 Ο όγδοος λόγος αντλείται, αφενός, από την ύπαρξη ουσιαστικών ανακριβειών σχετικά τόσο με τη σχέση μεταξύ CIL και ιδιωτών επενδυτών όσο και τις υποχρεώσεις εκμεταλλεύσεως του πλοίου και, αφετέρου, από την ύπαρξη προδήλων πλανών εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών των σχετικών με την εξακρίβωση του ποσού της προβαλλομένης ενισχύσεως, τους όρους εξαγοράς του πλοίου από την CIL και την εκτίμηση των οικονομικών και κοινωνικών επιπτώσεων της σχετικής πράξεως.
- 51 Τέλος, με τον ένατο λόγο προβάλλεται παράβαση της επιτασσομένης από το άρθρο 253 ΕΚ υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, στο μέτρο που η επίδικη απόφαση δεν προσδιορίζει τη σχετική αγορά ούτε το ανταγωνιστικού χαρακτήρα πλεονέκτημα του οποίου έχουν τύχει ιδιώτες επενδυτές ούτε διασαφηνίζει τη μέθοδο που ακολούθηθηκε για τον εκ νέου υπολογισμό του συστατικού στοιχείου «ανάπτυξη» της ενισχύσεως.
- 52 Όπως επιβεβαιώθηκε κατά την ακρόαση, η Επιτροπή, μολοντί αρνείται το βάσιμο των προβαλλομένων λόγων, δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι οι λόγοι αυτοί δεν στερούνται, εκ πρώτης όψεως, οποιασδήποτε βάσεως.

Όσον αφορά το επείγον και τη στάθμιση των συμφερόντων

- 53 Προκαταρκτικώς, οι αιτούντες διατείνονται ότι βρίσκονται όλοι στην ίδια κατάσταση και, ως εκ τούτου, διατρέχουν τον κίνδυνο να υποστούν ζημία της ίδιας φύσεως σε περίπτωση εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Πράγματι, η ανάκτηση των ποσών που αντιστοιχούν στις φορολογικές ελαφρύνσεις θα μπορούσε να γίνει υπό τη μορφή καταργήσεως του φορολογικού πλεονεκτήματος που είχε προηγουμένως χορηγηθεί για την πραγμάτωση της χρηματοοικονομικής πράξεως, πράγμα το οποίο θα ακολουθήσει η αποστολή των σχετικών περι επιστροφής των ποσών αποφάσεων προς τα εμπλεκόμενα στην οικεία πράξη φυσικά πρόσωπα, αποφάσεων με τις οποίες θα υποχρεώνονται τα τελευταία να επιστρέψουν τις εξοικονομήσεις φόρου που επέτυχαν στο πλαίσιο της σχετικής πράξεως και, τουλάχιστον, εκείνες που πραγματοποίησαν αρχικώς, κατά την εγγραφή τους στο σχετικό μετοχικό κεφάλαιο. Όμως, ανάκτηση των ποσών αυτών θα διακύβευε κατά τρόπο άμεσο και ανεπανόρθωτο την ισορροπία της πραγματοποιηθείσας χρηματοοικονομικής πράξεως και, ως εκ τούτου, θα έθετε σε κίνδυνο τις EURL, που αποτελούν ουσιώδες στοιχείο αυτής. Πράγματι, το φορολογικό πλεονέκτημα του οποίου έχουν τύχει οι ιδιώτες επενδυτές συνδέεται οικονομικώς με την εγγραφή για την ετήσια αύξηση του κεφαλαίου της EURL, μόνης ικανής να διατηρήσει την αυστηρή χρηματοοικονομική ισορροπία της.
- 54 Υπό τέτοιες περιστάσεις, η προϋπόθεση σχετικά με το επείγον θα μπορούσε να εκτιμηθεί σε σχέση με μια «τάξη», «κατηγορία» ή «ομάδα» προσώπων, παρουσιάζοντων τα ίδια χαρακτηριστικά, όπως τούτο έχει ήδη κριθεί με τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1985, 154/85 R, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1985, σ. 1753), της 25ης Οκτωβρίου 1985, 293/85 R, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1985, σ. 3521), και της 28ης Ιουνίου 1990, C-195/90 R, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1990, σ. I-2715).
- 55 Οι αιτούντες, αφού επεσήμαναν ότι οι οικονομικές και οι εθνικού χαρακτήρα ζημιές έχουν σοβαρότερες επιπτώσεις όταν τις υφίστανται φυσικά πρόσωπα απ' ό,τι συνέβαινε εάν επρόκειτο για νομικά πρόσωπα, εκτιμούν ότι η άμεση εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως θα αποτελέσει την αιτία τεσσάρων ξεχωριστών ζημιών.

- 56 Πρώτον, οι αιτούντες έχουν εκτεθεί στην οικονομική ζημία που απορρέει από την επιστροφή των αρχικών φορολογικών εκπτώσεων, επιστροφή η οποία θα προκαλούσε άμεση περιουσιακή ανισορροπία. Συναφώς, επισημαίνουν ότι οι ιδιώτες δεν διαθέτουν, κατ' αρχήν, ρευστό που να τους επιτρέπει την άμεση εξόφληση απροβλέπτων οφειλών.
- 57 Δεύτερον, η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως θα αποτελούσε την αιτία ηθικής βλάβης. Πράγματι, η εκτέλεση θα δικαιολογούσε μια διττή εκ μέρους τους διαδικασία ενώπιον των γαλλικών και των ευρωπαϊκών δικαστηρίων, πράγμα που θα αποτελούσε την αιτία ταλαιπωριών, απώλειας χρόνου καθώς και σημαντικών οικονομικών πόρων. Εξάλλου, η απαίτηση επιστροφής των ποσών διά της αποστολής εκκαθαριστικών επιβολής φόρου, διαδικασία γενικώς που κινείται ύστερα από λάθος, αν όχι απάτη, ενός φορολογουμένου, θα δημιουργούσε μια ιδιαίζοντως οδυνηρή κατάσταση. Τέλος, αναφορικά με τις ειδικές περιπτώσεις που συνδέονται με τους θανάτους ορισμένων κατόχων μεριδίων συμπλοιοκτησίας, οι δικαιοδόχοι τους θα εξαναγκάζονταν να προβούν σε επανεξέταση της κληρονομίας του αποβιώσαντος κατόχου μεριδίων συμπλοιοκτησίας, πράξη ως εκ της φύσεώς της δυσάρεστη από συναισθηματική άποψη.
- 58 Τρίτον, η εκτέλεση της αποφάσεως θα έθετε σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση των EURL, εφόσον οι αυξήσεις κεφαλαίου δεν θα μπορούσαν πλέον να χρηματοδοτηθούν από τις εξοικονομήσεις φόρου που είχαν πραγματοποιηθεί από τους μοναδικούς εταίρους τους. Έτσι, όπως προκύπτει από τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 1994, T-88/94 R, Société commerciale des potasses et de l'azote et Entreprise minière et chimique κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-401, σκέψη 33), δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, κατ' αρχήν, η λύση μιας εταιρίας αποτελεί γι' αυτήν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, το ίδιο δε συμβαίνει και όσον αφορά τους εταίρους της.
- 59 Τέταρτον, η πραγματοποιηθείσα πράξη δεν θα μπορούσε να ανθέξει τον αφανισμό των EURL που αποτελούν τη βάση του μηχανισμού χρηματοδοτήσεως, και τούτο εκτός εάν οι αιτούντες αποδέχονταν να ακολουθήσουν μια οικονομική δραστηριότητα που θα ήταν γι' αυτούς ελλειμματική και, ως τριαύτης φύσεως, αντίθετη προς το περιουσιακό τους συμφέρον. Η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως όχι μόνο θα τους

στερούσε, κατά συνέπεια, της ευκαιρίας να πραγματοποιήσουν μια συμφέρουσα οικονομική πράξη αλλά και θα τους υποχρέωνε να υποστούν ζημία κατά την μεταπώληση του πλοίου. Στην αλληλουχία αυτή, οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι η απώλεια μιας ευκαιρίας έχει ήδη αναλυθεί ως συστατικό στοιχείο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας (προπαρατεθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Βελγίου, σκέψεις 20 και 23).

- 60 Εξάλλου, εάν η σχετική πράξη τερματιζόταν ως συνέπεια της εκτέλεσης της επίδικης απόφασης, ο θεμιτός στόχος της αναπτύξεως στα υπερπόντια διαμερίσματα και εδάφη, στόχος κεκρωμένος από τις γαλλικές και κοινοτικές αρχές, θα έπαινε πλέον να επιδιώκεται.
- 61 Οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι η οικονομική ζημία θα είναι ανεπανόρθωτη, εφόσον, καθώς δεν θα ήταν δυνατό αυτή να υπολογιστεί ποσοτικώς, δεν θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο μεταγενέστερης χρηματικής αποζημίωσης, σε περίπτωση ακυρώσεως της επίδικης απόφασης (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1998, T-65/98 R, Van den Bergh Foods κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2641, σκέψη 65). Πράγματι, θα ήταν αδύνατο να προσδιοριστούν επακριβώς οι φορολογικές ελαφρύνσεις που πρόκειται να παρασχεθούν, ελαφρύνσεις που εξαρτώνται από τη συγκεκριμένη μελλοντική υπηρεσιακή κατάσταση εκάστου των αιτούντων. Ομοίως, θα ήταν αδύνατο να καθοριστεί εκ των προτέρων η τιμή στην οποία θα μπορούσε πράγματι να μεταπωληθεί το σκάφος μετά την πάροδο των πέντε ετών συγκυριότητας. Τέλος, αντίθετα προς τις επιχειρήσεις (νομικά πρόσωπα), τα φυσικά πρόσωπα υπόκεινται στις αβεβαιότητες της ανθρωπίνης υπάρξεως, πράγμα που θα καθιστούσε προβληματική και αβέβαιη οποιαδήποτε ελπίδα μελλοντικής αποκαταστάσεως, σε απροσδιόριστη ημερομηνία, της ζημίας που επήλθε λόγω της επίδικης απόφασης, σε περίπτωση που η εν λόγω απόφαση επρόκειτο να εκτελεστεί αμέσως. Σε επίπεδο αρχών, προκειμένου περί της πρώτης απόφασης που επιτάσσει την ανάκτηση μιας κρατικής ενισχύσεως προς ιδιώτες επενδυτές, θα έπρεπε να διασφαλιστεί η ισορροπία μεταξύ του συμφέροντος των πολιτών και αυτού της δημόσιας αρχής, επιτρεπομένης, κατ' αρχήν, της αναστολής εκτέλεσεως, όταν πρόκειται για περιουσιακά συμφέροντα φυσικών προσώπων.
- 62 Όσον αφορά τη στάθμηση, αφενός, των συμφερόντων των αιτούντων και, αφετέρου, του δημοσίου συμφέροντος καθώς και αυτών των τρίτων, μια τέτοια στάθμηση θα δικαιολογούσε το συμπέρασμα ότι επιβάλλεται η χορήγηση της ζητηθείσας αναστολής εκτέλεσεως.

- 63 Η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν υφίσταται η σχετική με το επείγον προϋπόθεση.
- 64 Το εν λόγω κοινοτικό όργανο υποστηρίζει, κατά κύριο λόγο, ότι ουδόλως έχει αποδειχθεί ότι επίκειται η εκτέλεση της επίδικης απόφασης. Επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι, με έγγραφο της 19ης Οκτωβρίου 2001, οι γαλλικές αρχές τής γνωστοποίησαν τις δυσχέρειες που συναντούσαν όσον αφορά την εφαρμογή της επίδικης απόφασης. Στο ίδιο αυτό έγγραφο, οι γαλλικές αρχές διατύπωσαν διάφορες προτάσεις για την ελάφρυνση των συνεπειών της ανακτήσεως, προτάσεις οι οποίες απορρίφθηκαν με έγγραφο του γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» της Επιτροπής της 29ης Ιανουαρίου 2002. Έκτοτε, η Επιτροπή δεν έλαβε πληροφορίες από τις γαλλικές αρχές.
- 65 Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, με το έγγραφο που απηύθυνε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Μαΐου 2002, ο νομικός σύμβουλος των αιτούντων επέμεινε «επί του γεγονότος ότι αυτή η φορολογική ανάκληση μπορεί να επέλθει ανά πάσα στιγμή», γεγονός που επιβεβαιώνει το ότι ουδείς εκ των αιτούντων δεν έχει εισέτι βρεθεί αντιμετώπος με την έναρξη της πρώτης από τις φάσεις της διαδικασίας ανακτήσεως.
- 66 Στο μέτρο που κανένα από τα στοιχεία της παρούσας δικογραφίας δεν θα επέτρεπε τον προσδιορισμό με βεβαιότητα του χρονικού σημείου έπειτα από το οποίο το οικείο κράτος μέλος θα αρχίσει πράγματι να εκτελεί την επίδικη απόφαση, ουδόλως αποδεικνύεται το υποστατό της ζημίας (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1995, T-168/95 R, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2817, σκέψη 35).
- 67 Εν πάση περιπτώσει, η διαδικασία ανακτήσεως σύγκειται από διάφορες φάσεις, και μόνο μετά το πέρας αυτών είναι δυνατό οι αιτούντες να βρεθούν, πράγματι, ενώπιον της πράξεως ανακτήσεως των χορηγηθεισών φορολογικών ελαφρύνσεων. Εξ αυτού έπεται, ιδίως, ότι η εθνική έννομη τάξη διασφαλίζει, ειδικότερα αναφορικά με την

απόφαση που προηγείται της ανάκλησης της φορολογικής διευκολύνσεως αποφάσεως, τα κατάλληλα μέσα ένδικης προστασίας, συμπεριλαμβανομένων των αιτήσεων αναστολής εκτελέσεως. Αποτέλεσμα τούτου είναι η εξάλειψη του κινδύνου να υποστούν οι αιτούντες τη ζημία που διατείνονται ότι τους απειλεί.

68. Επικουρικώς, η Επιτροπή αμφισβητεί, κατ' αρχάς, το ότι η προβαλλόμενη ως επελθούσα ζημία μπορεί να αποδειχθεί σε αναφορά με «τάξη», «κατηγορία» ή «ομάδα» προσώπων εμφανιζόντων τα ίδια χαρακτηριστικά, χωρίς οποιαδήποτε αναφορά στην προσωπική κατάστασή τους. Καμιά από τις αναφορές στη νομολογία που έχουν επικαλεστεί οι αιτούντες δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή. Εν πάση περιπτώσει, η κατάσταση εκάστου των ιδιωτών επενδυτών, μόνων εταίρων των EURL, και η ζημία που αυτοί θα μπορούσαν να υποστούν σε περίπτωση εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως δεν μπορεί να θεωρηθούν ως οι ίδιες για το σύνολο των αιτούντων.
69. Στη συνέχεια, η Επιτροπή αμφισβητεί τον σοβαρό και ανεπανόρθωτο χαρακτήρα εκάστης των ζημιών που θα μπορούσαν να υποστούν οι Β κ.λπ. σε περίπτωση που δεν θα χορηγούνταν η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, ειδικότερα επειδή δεν αποδεικνύεται ότι δεν είναι δυνατή η αντιμετώπιση των προβαλλομένων οικονομικών ζημιών.
70. Στα έγγραφα υπομνήματά της και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή τόνισε, επίσης, την ύπαρξη στοιχείων που επιτρέπουν τη στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης των φορέων των επιφορτισμένων με την υλοποίηση του σχεδίου «Le Levant», δηλαδή της οικείας Τράπεζας και της Compagnie des Pes du Ponant, καθώς και της CIL υπό την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας της συγκυριότητας.
71. Όσον αφορά τη στάθμιση των υφισταμένων συμφερόντων, η Επιτροπή κλίνει σαφώς υπέρ της απορρίψεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής

Όσον αφορά το *fumus boni juris*

- 72 Στις παρατηρήσεις τους, οι αιτούντες ρίχνουν κατ' ουσίαν το βάρος στο ζήτημα εάν ιδιώτες επενδυτές, καθώς και νομικές οντότητες χωρίς οικονομική δραστηριότητα, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, στο πλαίσιο μιας εκ μέρους τους τοποθετήσεως χρημάτων με μοναδικό σκοπό τη δυνατότητα να τύχουν φορολογικής ελαφρύνσεως.
- 73 Κατά την ακρόαση, η Επιτροπή ρητώς ανέφερε ότι δεν αμφισβητεί το ότι οι προβληθέντες από τους αιτούντες λόγοι δεν φαίνεται να στερούνται παντελώς βάσεως.
- 74 Σε σχέση με την κύρια αιτίαση των αιτούντων, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμά ότι ορισμένοι από τους προβληθέντες λόγους και επιχειρήματα είναι σοβαροί και δύνανται να προκαλέσουν, *prima facie*, αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως. Οι αμφιβολίες αυτές δεν κατέστη δυνατό, μέχρι το στάδιο αυτό, να αρθούν από τις παρατηρήσεις που κατέθεσε, κατά την ακρόαση, η Επιτροπή.
- 75 Συναφώς, μολοντί είναι αποδεδειγμένο ότι, ενόψει του αναγκαστικού χαρακτήρα του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, ο οποίος ασκείται από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 88 ΕΚ, οι αποδέκτριες ενισχύσεως επιχειρήσεις μπορούν να έχουν, κατ' αρχήν, δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς τη νομιμότητα της ενισχύσεως μόνον εφόσον η ενίσχυση αυτή έχει χορηγηθεί σύμφωνα με την προβλεπόμενη από το εν λόγω άρθρο διαδικασία (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-5/89, Επιτροπής κατά Γερμανίας, Συλλογή 1990, σ. I-3437, σκέψη 14), ωστόσο δεν

μπορεί, εν προκειμένω, να αποκλεισθεί ότι οι αιτούντες μπορούσαν δικαιολογημένως να πιστεύουν ότι δεν θεωρούνται επιχειρήσεις κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου και ότι, καθώς δεν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως αποδέκτες κρατικής ενισχύσεως, δεν θα αποτελούσαν το αντικείμενο διαδικασίας ανακτήσεως.

- 76 Επί του σημείου αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, δεν αποκλείεται η δυνατότητα για τους αποδέκτες μιας παράνομης ενισχύσεως, όπως η επίμαχη εν προκειμένω, να μπορούν να επικαλεστούν, προκειμένου να αρνηθούν την επιστροφή της εν λόγω ενισχύσεως, εξαιρετικές περιστάσεις που μπορούσαν λογικώς να στηρίξουν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1993, C-183/91, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1993, σ. I-3131, σκέψη 18· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, T-55/99, CETM κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3207, σκέψη 122, και της 4ης Απριλίου 2001, T-288/97, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1169, σκέψη 107).
- 77 Συναφώς, τόσο στις γραπτές παρατηρήσεις όσο και κατά την ακρόαση έχουν υπογραμμιστεί διάφορα στοιχεία.
- 78 Πρώτ' απ' όλα, κατά την εκτίμηση της ενισχύσεως, όπως αυτή εκτίθεται στην απόφαση περί κινήσεως της σχετικής διαδικασίας, εκτός του ότι η Επιτροπή ουδεμία κάνει αναφορά στους ιδιώτες επενδυτές ως ενδεχόμενους αποδέκτες του οικονομικού πλεονεκτήματος που προκύπτει από το εξεταζόμενο μέτρο, το γράμμα της αποφάσεως αυτής αφήνει να νοηθεί ότι πραγματικός αποδέκτης της εν λόγω ενισχύσεως είναι η CIL.
- 79 Πράγματι, αφενός, από την απόφαση περί κινήσεως της σχετικής διαδικασίας προκύπτει ότι «οι φορολογικές ελαφρύνσεις [που χορηγήθηκαν στους ιδιώτες επενδυτές] επέτρεψαν στη CIL να μισθώσει το πλοίο σε λίαν χαμηλή τιμή». Αφετέρου, όταν ελέγχεται εάν πληρούνται τα κριτήρια του ΟΟΣΑ (βλ. ανωτέρω σκέψη 7), η Επιτροπή διαπιστώνει, σε σχέση με το κριτήριο κατά το οποίο η αποδέκτρια επιχείρηση δεν πρέπει να αποτελεί μη δραστηριοποιημένη θυγατρική αλλοδαπής εταιρίας, ότι «ο εκμεταλλευόμενος (και τελικός κύριος) έχει την έδρα στο Wallis-et-Futuna» και ότι «η CIL δεν προκύπτει να είναι μη δραστηριοποιημένη θυγατρική αλλοδαπής εταιρίας».

80 Περαιτέρω, στην απόφαση περί κινήσεως της σχετικής διαδικασίας διευκρινίζεται ότι πρόκειται «για μια συνδεδεμένη με τη ναυπήγηση ενίσχυση που χορηγήθηκε το 1996 ως ενίσχυση για την ανάπτυξη» και ότι η χορηγηθείσα για το εν λόγω σκάφος ενίσχυση «πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 7, της [έβδομης οδηγίας]». Όμως, αποδέκτες των κρατικών ενισχύσεων, κατά την έννοια της έβδομης οδηγίας, είναι οι επιχειρήσεις ναυπηγικών και επισκευαστικών εργασιών [άρθρο 1, στοιχείο δ' βλ. ανωτέρω σκέψη 4], και δη εφοπλιστές (άρθρο 3 της έβδομης οδηγίας). Συναφώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι οι αιτούντες δικαιολογημένως θεώρησαν ότι δεν αποτελούσαν τέτοιες επιχειρήσεις.

81 Εξάλλου, κατά την ακρόαση, επισημάνθηκε ότι η προκύπτουσα από τις αποφάσεις της Επιτροπής πρακτική παρέχει το παράδειγμα περιπτώσεως κατά την οποία ναυπηγεία θεωρήθηκαν ως αποδέκτες τύπου κρατικής ενισχύσεως πανομοιότυπου προς την επίμαχη και, ως εκ τούτου, ως οντότητες φέρουσες την υποχρέωση, ενδεχομένως, να την επιστρέψουν. Έτσι, στην απόφασή της της 30ής Μαρτίου 1999, σχετικά με κρατική ενίσχυση την οποία προτίθεται να χορηγήσει η Γαλλία υπό μορφή αναπτυξιακής ενίσχυσης για την πώληση δύο επιβατικών πλοίων που πρόκειται να κατασκευάσουν τα Chantiers de l'Atlantique και τα οποία θα εκμεταλλεύεται η Renaissance Financial στη Γαλλική Πολυνησία (ΕΕ L 292, σ. 23), η Επιτροπή εκτίμησε:

«Πρέπει να σημειωθεί ότι εφόσον δεν τηρηθεί η απόφαση αυτή και συνεπώς η ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη με το άρθρο 4, παράγραφος 7, της οδηγίας για τις ναυπηγικές εργασίες η ενίσχυση θα πρέπει να θεωρηθεί ως ενίσχυση υπέρ του ναυπηγείου».

82 Μολονότι ο εκπρόσωπος της Επιτροπής ανέφερε ότι η θεώρηση αυτή δεν απέτέλεσε το αναγκαίο στήριγμα της εν λόγω αποφάσεως, γεγονός είναι πάντως ότι συντελεί στην αποκρυστάλλωση της μοναδικότητας των περιστάσεων που αποτέλεσαν την αιτία της υπό κρίση διαφοράς και, ως εκ τούτου, στο να ενισχύει την πίστη των αιτούντων ότι δεν θεωρούνται ως οι πραγματικοί αποδέκτες της ενισχύσεως οι οποίοι και φέρουν τον κίνδυνο να υποχρεωθούν, μεταγενέστερα, να την επιστρέψουν.

- 83 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι στην απόφαση περί κινήσεως της σχετικής διαδικασίας γίνεται αναφορά στον «αποδέκτη» της ενισχύσεως και όχι στους «αποδέκτες» αυτής.
- 84 Δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η συνδρομή των στοιχείων αυτών είναι δυνατό να χαρακτηριστεί ως εξαιρετική περίπτωση δικαιολογούσα την εμπιστοσύνη των αιτούντων όσον αφορά τη νομιμότητα των χορηγηθεισών σ' αυτούς φορολογικών ελαφρύνσεων. Αν υποθεθεί ότι αποδεικνύονται, πράγμα που εναπόκειται στον δικάζοντα την ουσία της υποθέσεως δικαστή να ελέγξει, αυτές οι εξαιρετικές περιστάσεις, που αφήνουν να νοηθεί ότι οι αιτούντες δεν θεωρούνται ως οι πραγματικοί αποδέκτες ενός οικονομικού πλεονεκτήματος, τούτο θα έπρεπε, όπως είναι επόμενο, να ωθήσει την Επιτροπή να αρνηθεί να απαιτήσει την ανάκτηση, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, της επίμαχης κρατικής ενισχύσεως.

Όσον αφορά το επείγον

- 85 Δεν αμφισβητείται ότι το επείγον μιας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση στον διάδικο που ζητεί το προσωρινό μέτρο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1991, C-213/91 R, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5109, σκέψη 18· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 19ης Δεκεμβρίου 2001, T-195/01 R και T-207/01 R, Government of Gibraltar κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3915, σκέψη 95). Στον διάδικο που ζητεί το εν λόγω μέτρο εμπίπτει το βάρος της αποδείξεως ότι δεν μπορεί να αναμείνει το πέρας της διαδικασίας της κύριας προσφυγής χωρίς να έχει προηγουμένως υποστεί τέτοιας φύσεως ζημία (προπαρατεθείσα διάταξη Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, σκέψη 36).
- 86 Το γεγονός ότι επίκειται ζημία δεν είναι ανάγκη να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα, αλλά αρκεί, ιδίως όταν η πρόκληση της ζημίας εξαρτάται από την επέλευση ενός συνόλου παραγόντων, η εν λόγω ζημία να είναι σε σημαντικό βαθμό προβλέψιμη. Ωστόσο, ο αιτών υποχρεούται πάντα να αποδείξει τα πραγματικά

περιστατικά που φαίνονται να στηρίζουν την προοπτική σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2001, T-151/01 R, Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3295, σκέψη 188].

87 Εν προκειμένω, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι είναι αναγκαία η έκδοση προσωρινής απόφασης εφόσον η εκτέλεση της επίδικης απόφασης θα τους εξέθετε σε σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, και δη επικείμενη, δεδομένου ότι έχει διευκρινιστεί ότι η άμεση εκτέλεση της απόφασης αυτής συνεπάγεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία θα ζητήσει αυθωρεί από τους ιδιώτες επενδυτές την επιστροφή των ποσών που αντιστοιχούν στις χορηγηθείσες σ' αυτούς φορολογικές ελαφρύνσεις.

88 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίδικη απόφαση κοινοποιήθηκε στη Γαλλική Δημοκρατία στις 27 Ιουλίου 2001 και ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της κύριας προσφυγής, στις 20 Φεβρουαρίου 2002, οι αιτούντες δεν μνημόνευσαν τη λήψη από τις γαλλικές αρχές μέτρων για την εκτέλεση της εν λόγω απόφασης. Απαντώντας σε ερώτηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, οι αιτούντες επιβεβαίωσαν ότι, κατά την ημερομηνία της ακρόασης, η Γαλλική Δημοκρατία δεν είχε λάβει κανένα μέτρο για την επιστροφή της ενισχύσεως, όπως επιβαλλόταν από την επίδικη απόφαση.

89 Εξ αυτού έπεται ότι, καθώς δεν έχει ληφθεί από τις εθνικές αρχές κανένα απολύτως μέτρο για την εκτέλεση της απόφασης, η επέλευση των προβαλλομένων ζημιών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επικείμενη.

90 Εξάλλου, όπως αναφέρθηκε κατά την ακρόαση, χωρίς τούτο να αμφισβητηθεί σοβαρώς από τους αιτούντες, η εθνική διαδικασία ανακτήσεως της ενισχύσεως από τους τελευταίους θα συνίσταται στην ανάκληση της δοθείσας από τις εθνικές αρχές εγκρίσεως και, στη συνέχεια, στην ανάκτηση των σχετικών ποσών. Δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση περί ανακλήσεως της φορολογικού χαρακτήρα εγκρίσεως καθώς και η απόφαση περί ανακλήσεως των σχετικών ποσών αποτελούν πράξεις των οποίων η νομιμότητα μπορεί να αμφισβητηθεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

- 91 Συναφώς, στο έγγραφο της 19ης Οκτωβρίου 2001 που απέστειλαν στην Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 64) και που είναι συνημμένο ως παράρτημα στις παρατηρήσεις της τελευταίας, οι γαλλικές αρχές διασαφήνισαν τα ακόλουθα:

«Η εφαρμογή της [επίδικης] αποφάσεως συνεπάγεται την ανάληψη της υποχρεώσεως, από τις γαλλικές αρχές, να κινήσουν διαδικασία ανακλήσεως της φορολογικού χαρακτήρα εγκρίσεως από τους οικείους κατόχους μεριδίων συμπλοικτησίας. Σε μια πρώτη φάση, η διαδικασία αυτή θα διεξαχθεί, κατ' αντιμωλίαν, έναντι εκάστου των αποδεκτών της φορολογικού χαρακτήρα ενισχύσεως φυσικών προσώπων. Μετά το πέρας της ανωτέρω διαδικασίας, θα αποφασιστεί η ανάκληση της σχετικής εγκρίσεως. Κατ' αυτής της διοικητικής αποφάσεως είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής λόγω καταχρήσεως εξουσίας εφόσον πρόκειται για την ανάκληση μιας γενεσιουργού δικαιωμάτων διοικητικής πράξεως. Ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων είναι δυνατή η υποβολή αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως.»

- 92 Στην αλληλουχία αυτή, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι Β κ.λπ., προς στήριξη προσφυγής ασκηθείσας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων κατά των ληφθέντων από τις εθνικές αρχές εκτελεστικών μέτρων, δεν δύνανται να επικαλεστούν τον παράνομο χαρακτήρα της επίδικης αποφάσεως. Πράγματι, στο μέτρο που αμφισβήτησαν, βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως το εθνικό δικαστήριο δεν δεσμεύεται από τον οριστικό χαρακτήρα αυτής της αποφάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Συλλογή 1994, σ. I-833, σκέψεις 13 έως 26 της 30ής Ιανουαρίου 1997, C-178/95, Wiljo, Συλλογή 1997, σ. I-585, σκέψεις 20 και 21, και της 15ης Φεβρουαρίου 2001, C-239/99, Nachi Europe, Συλλογή 2001, σ. I-1197, σκέψη 30), οπότε το οικείο εθνικό δικαστήριο μπορεί να αναστείλει την έκδοση οριστικής αποφάσεως προκειμένου να υποβάλει στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα σχετικά με το κύρος της αποφάσεως αυτής. Στο πλαίσιο της μέριμνας της ορθής απονομής δικαιοσύνης, το εθνικό δικαστήριο θα μπορούσε επίσης να αναστείλει την έκδοση της αποφάσεώς του, εν αναμονή του διευθετήσεως, ως προς ουσία, της εκκρεμούσας ενώπιον του Πρωτοδικείου υποθέσεως.

- 93 Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι αιτούντες — οι οποίοι δήλωσαν ότι σκοπεύουν να κάνουν χρήση των ενδίκων μέσων που έχουν στη διάθεσή τους ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων, εφόσον υποστηρίζουν ότι

η εκτέλεση της επίδικης απόφασεως θα δικαιολογούσε την κίνηση ένδικων διαδικασιών με αποτέλεσμα σχετική ταλαιπωρία — δεν προέβαλαν κανένα επιχείρημα που να καταδεικνύει ότι τα εθνικά μέσα ένδικης προστασίας που τους παρέχει το εθνικό δίκαιο προκειμένου να αντιταχθούν στην ανάκτηση των αναλογούντων στις φορολογικού χαρακτήρα ελαφρύνσεις ποσών δεν τους επιτρέπουν να αποφύγουν σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 310/85 R, Deufil κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 537, σκέψη 22, και της 15ης Ιουνίου 1987, 142/87 R, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2589, σκέψη 26· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1996, T-155/96 R, Ville de Mayence κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1655, σκέψη 25).

94 Όπως επικουρικός, δύο πρόσθετοι λόγοι επιβάλλουν τη διαπίστωση ότι η σχετική με το επείγον προϋπόθεση δεν συντρέχει.

95 Πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το επιχείρημα των αιτούντων κατά το οποίο η προϋπόθεση σχετικά με το επείγον πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με μια «τάξη», «κατηγορία» ή «ομάδα» προσώπων που εμφανίζουν τα ίδια χαρακτηριστικά δεν ευσταθεί.

96 Πράγματι, επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι οι παρατεθείσες από τους αιτούντες διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου δεν στηρίζουν το συμπέρασμά τους, στο μέτρο που στις εν λόγω υποθέσεις δεν είχε τεθεί υπό αμφισβήτηση η νομιμότητα κοινοτικής πράξεως και οι επιπτώσεις της εφαρμογής μιας τέτοιας πράξεως, αλλά επρόκειτο για την εκτίμηση γενικών και αφηρημένων εθνικών ρυθμίσεων, στο πλαίσιο διαδικασιών λήψεως ασφαλιστικών μέτρων σχετικών με προσφυγές λόγω παραβάσεως. Όσον αφορά τη διάταξη αυτή του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Απριλίου 1998, T-86/96 R, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen και Hapag Lloyd κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-641), με τη διάταξη εκείνη επιβεβαιώθηκε ότι η εκτίμηση της προϋποθέσεως της σχετικής με το επείγον πρέπει να γίνεται βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, αφορώντων ατομικώς έκαστον αιτούντα. Ειδικότερα, οι σκέψεις 66 και 67 της διατάξεως αυτής έχουν

το νόημα ότι γενικού χαρακτήρα θεωρήσεις δεν αρκούν για την εκτίμηση του συγκεκριμένου συμφέροντος εκάστης των οικείων επιχειρήσεων και ότι, στην περίπτωση αυτή, ήταν αναγκαίες «ακριβείς, ατομικές και θεμελιωμένες ενδείξεις».

- 97 Εξάλλου, από τη σχετική νομολογία προκύπτει ότι, σε περίπτωση υπάρξεως περισσότερου του ενός αιτούντων, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εξετάζει το ζήτημα εάν η ύπαρξη οικονομικής ζημίας αποδεικνύεται όσον αφορά καθένα χωριστά απ' αυτούς, ασχέτως του αν πρόκειται για φυσικά ή νομικά πρόσωπα [βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 2001, C-474/00 P(R), Επιτροπή κατά Bruno Farmaceutici κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-2909· διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 2002, T-132/01 R, Euroalliances κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-777, και της 7ης Μαΐου 2002, T-306/01 R, Adep κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2387]. Η νομολογία αυτή στηρίζεται στην υποχρέωση που φέρει ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής να εξετάζει, ενόψει μιας οικονομικής ζημίας, τις χαρακτηρισίζουσες κάθε συγκεκριμένη περίπτωση περιστάσεις. Ειδικότερα, σε υποθέσεις όπου έχει αμφισβητηθεί η υποχρέωση αποδόσεως κρατικής ενισχύσεως από τους αποδέκτες, έχει κριθεί ότι «η προσβολή των δικαιωμάτων όσον θεωρούνται ότι ωφελήθηκαν από κρατικές ενισχύσεις που κρίθηκαν ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά είναι συμφυής προς οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής που επιβάλλει την απόδοση των ενισχύσεων αυτών και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά, καθαυτή, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία και ότι δεν χρειάζεται ιδιαίτερη εκτίμηση του σοβαρού και ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της συγκεκριμένης προσβολής που ισχυρίζεται ο αιτών ότι υπέστη σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση» (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 2000, T-237/99 R, BP Nederland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3849, σκέψη 52).

- 98 Δεύτερον, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως θα αποτελέσει την αιτία οικονομικής ζημίας καθώς και ηθικής βλάβης.

- 99 Σχετικά με τη χρηματικής φύσεως ζημία, μια τέτοια ζημία θα συνίσταται, πρώτον, στα ποσά τα οποία αντιστοιχούν στις αρχικές φορολογικές ελαφρύνσεις και τα οποία πρέπει να επιστραφούν, δεύτερον, στις συνέπειες λόγω της καταργήσεως του

φορολογικής φύσεως πλεονεκτήματος για τις EURL, και τούτο εφόσον η χρηματοδότηση των αυξήσεων κεφαλαίου δεν θα μπορεί πλέον να γίνεται από τις εξοικονομήσεις φόρου που θα επιτυγχάνουν οι μοναδικοί εταίροι τους και, τρίτον, στο κόστος διεξαγωγής των ένδικων διαδικασιών.

100 Συναφώς, αρκεί να επισημανθεί ότι οι αιτούντες δεν απέδειξαν ότι δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν αυτές τις τρεις πτυχές της ίδιας ζημίας συνάπτοντας δάνειο, το ποσό του οποίου μπορεί απολύτως να υπολογιστεί, τόσο για την επιστροφή των αποδοτέων ποσών και την καταβολή των σχετικών με τις ένδικες διαδικασίες εξόδων όσων και για την πλήρωση των αναγκών χρηματοδότησεως των EURL.

101 Όσον αφορά την ηθική βλάβη που επικαλούνται οι αιτούντες, βλάβη που συνίσταται, κατ' ουσίαν, στις ενοχλήσεις που θα απέρρεαν από μια διαδικασία ανακλήσεως της φορολογικού χαρακτήρα εγκρίσεως, τούτο αποτελεί την αναπόφευκτη συνέπεια οποιασδήποτε διαδικασίας αποδόσεως κρατικής ενισχύσεως κατόπιν αποφάσεως της Επιτροπής διαπιστώνουσας τον παράνομο χαρακτήρα αυτής και διατάσσουσας την επιστροφή της. Εν πάση περιπτώσει, σκοπός της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι η διασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της αποφάσεως επί της ουσίας. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, πρέπει τα ζητούμενα μέτρα να είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι ανάγκη, για την αποφυγή σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στα συμφέροντα του αιτούντος, τα μέτρα αυτά να αποφασιστούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την απόφαση επί της κύριας προσφυγής [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1999, C-65/99 P(R), Willeme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1857, σκέψη 62]. Όμως, εν προκειμένω, δεν έχει αποδειχθεί ως προς τη ητέλευση της ηθικής βλάβης θα διακύβευε τον σκοπό που μια διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων επιδιώκει να διασφαλίσει.

102 Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι οι αιτούντες δεν απέδειξαν ότι πληροίται η προϋπόθεση σχετικά με το επείγον.

103 Επομένως, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.**

- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 25 Ιουνίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf